

PAiLiN

ผีดิบจริง SPECIAL

จาตุรรพณ์ มิติหลอน

โดย...สิงห์คราม นามกร

จากรรพณ์ มิติหลอน

โดย...สิงห์คราม นามกร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สิงห์คราม นามกร.

อาถรรพณ์มิติหลอน.--กรุงเทพฯ : ไพลิน, 2554.

128 หน้า.

1.ผี. I. ชื่อเรื่อง.

133.1

ISBN 978-616-15-0612-4

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

ที่ปรึกษากฎหมาย

อนันต์ แยมเกษร น.บ., นศ.ม.

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

สมบัติ สุทธิจิตร

บรรณาธิการบริหาร

ลาวัณย์ เฉลิมชัยวัฒน์

บรรณาธิการต้นฉบับ

วัชรินทร์ ประทุมธารารัตน์

กองบรรณาธิการ

สุรรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์

ศิริพร พงศ์สันต์วิภา

พิสูจน์อักษร

สุจิตรา อ้อพูน วัลลิญา บางมด

ออกแบบปก

Art To See

ศิลปกรรม

Art To See

พิมพ์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : paillinbooknet.com E-mail : info@paillinbooknet.com

ราคา 119 บาท

ค่าน้ำก้นพิภพ

“ผี” หากใครได้ฟังก็คงรู้สึก “ขนลุก” ทั้งๆที่ไม่เคยเจอ ไม่เคยสัมผัส นั่นเพราะมีเรื่องเล่าจากผู้คนทั่วโลกว่าได้พบกับอะไรบางอย่างที่ผิดปกติ ผิดธรรมชาติและไม่สามารถอธิบายได้ว่าเกิดอะไรกับตนกันแน่ รู้แต่นั้นทำให้ผู้ที่เคยสัมผัสรู้สึก “ขนลุก” อย่างบอกไม่ถูก และตั้งแต่อดีตกาลจนปัจจุบันก็ยังคงมีคำบอกเล่าเหล่านี้อยู่เรื่อยมา

เรื่องเล่าของ “ผี” มักเกี่ยวโยงถึงความอาถรรพณ์ มนต์ดำ ความลึกลับ ความตาย ความอาฆาตเคঁ้น การจองเวร ชดใช้กรรมกัน และการหลอกหลอนเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้ทุกคนไม่ปรารถนาที่จะเจอสิ่งเร้นลับนั้น

“สิงห์คราม นามกร” ได้เสนอเรื่องราวหลอนประสาธ ยากแก่การพิสูจน์ รวบรวมประสบการณ์สยองขวัญของผู้คนไว้มากมายให้ท่านผู้อ่านที่ชื่นชอบเรื่องราวเหล่านี้ได้ใช้วิจารณญาณในการตัดสินกันต่อไป

ปรารถนาดี
บรรณาธิการ

คำนำ

รวมเรื่องสั้น “**อาถรรพณ์มิติหลอน**” เล่มนี้ หลายๆ เรื่องคุณผู้อ่านอาจจะรู้สึกสงสัยว่า... หรือจะเป็น “**เรื่องจริง!**?”

ใช่แล้วครับ! บางเรื่องผมได้ยืมมาจากผู้เฒ่าผู้แก่เล่าให้ฟัง บางเรื่องญาติสนิทอย่างแม่หรือน้าเล่าเองเลยก็มี

จึงเชื่อถือได้ ยืนยันได้ว่าเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วจริงๆ

ดังที่คุณผู้อ่านจะ “**รับรู้และสัมผัส**” ได้เองเมื่ออ่านจบแล้ว

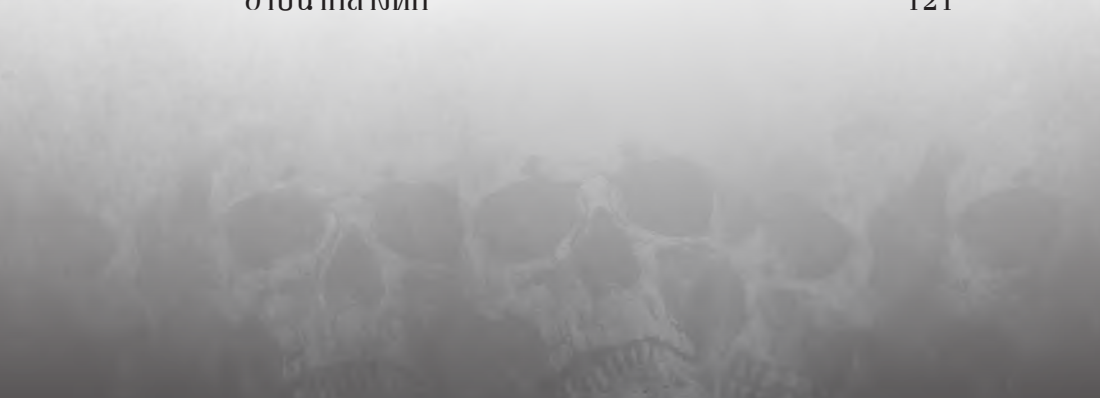
และแม้ว่าบางเรื่องจะได้เสริมแต่งขึ้นบ้าง แต่บรรยากาศโดยรวมแล้วล้วนแต่ระทึกขวัญให้สั่นวาหทั้งสิน!!

จึงหวังว่าจะเป็นที่ถูกอกถูกใจนักอ่านผู้มีรสนิยมพิสดายเรื่องประเภท “**ขนหัวลุก**” ได้บ้างไม่มากก็น้อย

สิงห์คราม นามกร

สารบัญ

ปิ่นผีสิง	7
สิ่งตาย	15
ลูกต่างภพ	25
ช่วยผมด้วย	33
พระเจ้าช่วย!	47
ว่านผี	55
วิญญาณแค้น	65
วิญญาณถูกสาป	81
อิทธิฤทธิ์เจ้าที่	91
เหตุสยองที่บ้านตาปิ่น	105
เจ้าแม่ตะเคียน	115
อาบนํ้ากลางดึก	121

“มันเป็นปืนพกขนาดใหญ่มาก ที่เขาจะไม่ให้มันปล่อย
ให้จนหายไปกับศพ บังเลาะเอื้อนไปทียบ แต่เป็นดุก
เจ้าของทาสีชีวิตไปแล้วกำไว้แน่น เขาต้องออกแรงบิด
และกระชากครึ่งแล้วครึ่งเล่าจนข้อมแขนล้า ขณะที่เรือ
กำลังจะจมเพราะรูรั่วจากดุกกระสุนเจาะ ในที่สุดปืนพก
ก็หลุดคือนิ้วบังเลาะมาได้ พร้อมกับเรือจมลง พาร่าง
ไว้ฉายาของสหายจันทร์สู่เบื้องล่างอย่างเจ็บเขี้ยว”

ปิ่นพิสิ่ง

แม่น้ำตาปีทอดตัวคดเคี้ยวยาวไกลสุดเขตแดนใต้ท่ามกลางป่าดงและ
ชุมชนน้อยใหญ่ เป็นเส้นเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตชาวพื้นเมืองแถบนี้มานาน
นอกจากนี้ยังเป็นทีเก็บฝังเรื่องราวทั้งดีและร้ายจากอดีตกระทั่งปัจจุบัน
ไว้หลากหลาย

เรือกอและลำเล็กถูกวาดบังคับท้ายมาอย่างเงียบเงียบ ชายวัยสี่สิบเศษ
อยู่ในชุดทะมัดทะแมง มือกระชับด้ามพายพุน้ำซ้ำๆ ช้างกราบเรือ สายตาเพ่ง
ไปยังผืนน้ำเบื้องหน้าเหมือนค้นหาอะไรสักอย่างนานๆ บุหรี่ที่คาบอยู่จะถูกดูด
แดงวาบขึ้นสักครั้ง

ครู่ใหญ่เรือหยุดลงข้างดงกริมคุ่น้ำแห่งหนึ่ง

ยามดึกเสียงฝั่งแม่น้ำแห่งนี้เยือกเย็นจนวังเวง แสงสลัวหม่นจากเดือน
เสี้ยวข้างแรมส่องต้องผิวน้ำ ทำให้เกิดเงาบุบวาคลายภูตน้ำโผล่ขึ้นมาทักทาย
แต่ชายที่นั่งอยู่บนเรือไม่รู้สึกละทกละท้านแต่อย่างใด

เขานั่งเงียบๆ เพียงเคลื่อนไหวสายตาไปมาในความมืดเท่านั้น!

“บังเลาะอยู่ไหน?” เขาพูดขึ้นหลังจากนั่งอยู่เป็นนาน และทุกอย่างที่สนองกลับมาคือความเงียบดึกเดิม

“บังเลาะ ฉันมาตามนัดแล้ว” เขาพูดอีก สักครู่เสียงสบสาดังขึ้นทางเบื้องหลังต้นตะเคียนใหญ่ริมฝั่ง พร้อมเงาตะคุ่มๆ ปรากฏออกมา

“สวัสดิ์สหายจันทร์” เงาตะคุ่มยืดอกขึ้นและพูด

“เราดีใจที่สหายตรงเวลา” บังเลาะพูดไทยไม่ขัดสำเนียงแปร่งไปทางภาษายาวีมากกว่า

“ฉันไม่ได้คิดใคร่” คนบนเรือตอบหัวนุดๆ เดียวกัน

“เรียบร้อยไซ้ไหม” เสียงบังเลาะพูด

“ทุกอย่างเลย” คนบนเรือตอบ

สองชายยามวิกาลคุยกันเบาๆ ครู่หนึ่ง ในที่สุดตกลงกันได้ด้วยดี ทั้งสองแลกเปลี่ยนสิ่งของกันท่ามกลางความมืดและสงบเงียบริมฝั่งแม่น้ำตาปี จนเสร็จเรียบร้อย

ผู้ที่ถูกเรียกว่าสหายจันทร์เตรียมจะออกเรือกลับ พลันนั้นเสียงปืนก็แผดสนั่นขึ้นทางเบื้องหลัง กระสุนหลายนัดพุ่งออกมาด้วยระบบอัตโนมัติจากปืนชั้นดีเข้าเจาะร่างสหายจันทร์อย่างแม่นยำ

ร่างที่นั่งหันหลังให้สะดุ้งเฮือก แต่ด้วยสัญชาตญาณการต่อสู้ที่คร่ำหวอดกับความตายมาโชกโชนทำให้เขาเอี้ยวตัวกลับ เป็นพทที่เตรียมพร้อมในมืออย่างไม่ประมาท ถูกกวาดเข้าหาสหายผู้กลายเป็นศัตรูในชั่วพริบตา แล้วลั่นไกรว์ไม่นับ

ความเจ็บปวดจากพิษกระสุนฝ้ายตรงข้าม ทำให้สหายจันทร์ไม่อาจ

บังคับป็นให้ตรงเป้าได้ตั้งใจ ดังนั้นการสาครกระสุนออกไปจึงเป็นเพียงการยิงเพื่อศักดิ์ศรีในวาระสุดท้ายของชีวิตเท่านั้น

เมื่อเหนียวไกหมดลูกไม่ ร่างที่ทนผืนประคองอยู่สายงนเงนเลือดสดๆ ทะลักออกมาจากบาดแผล แล้วค่อยๆ พุบลงแน่นิ่ง

บังเลาะก้าวออกจากที่กำบังบนฝั่ง ใช้ไม้เกี่ยวหัวเรือดึงเรือกลับเข้าฝั่ง จากนั้นชายในชุดโสรงปาเต๊ะรีบหยิบเอาของเพิงแลงเปลี่ยนไปกลับมา แต่ยังมียี่กลึงหนึ่งที่สะดุดตาจนเขาจำองไม่กะพริบ

วัตถุดำมะเมื่อมคาคอยู่ในมือสหายจันทร์ แม้อยู่ในความสลัวของจันทร์เสี้ยว บังเลาะก็เห็นรูปร่างมันถนัดตา

มันเป็นปืนพกขนาดใหญ่ที่เขาจะไม่วันปล่อยให้จมหายไปกับศพ บังเลาะเอื้อมไปหยิบ แต่เป็นถูกเจ้าของที่หาชีวิตไม่แล้วกำไว้แน่น เขาต้องออกแรงบิดและกระชากครั้งแล้วครั้งเล่าจนข้อแขนล้า ขณะที่เรือกำลังจะจม เพราะรู้รั้วจากถูกกระสุนเจาะ ในที่สุดปืนพกที่หลุดติดมือบังเลาะมาได้ พร้อมกับเรือจมลง พาร่างไร้วิญญาณของสหายจันทร์สู่เบื้องล่างอย่างเงียบเชียบ

บังเลาะยืนมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างเฉยชา จะเป็นอะไรไปละเมื่อตอนนีของทั้งหมดตกเป็นของเขาแล้ว และเขาหันกลับนำของเหล่านั้นจากไปทันที!

“โอโฮ! ปืนอาก้าใหม่เยี่ยมทั้งนั้นเลย ไส้สหายจันทร์มันไปได้มายังไงนะ” หนึ่งในนั้นพูดขึ้นขณะตรวจสอบสิ่งของที่ได้นำ

“มันบอกว่าเป็นชุดสุดท้ายที่ได้จากทหารเขมรแดง” บังเลาะบอก

“แต่ข้ามีของที่แจวกกว่าให้พวกแกดู” เขาดึงของออกจากชอกเอว

ทุกคนมองหน้ากัน ไม่เข้าใจว่าจะมีอะไรดีกว่าอาก้าเกือบสิบกระบอก

ที่วางเรียงรายอยู่ตรงหน้า มันก็แค่เป็นสันลูกไม้ธรรมดาที่มีขนาดใหญ่มากเป็นพิเศษเท่านั้น ที่พานท้ายกะสลักสวยงามด้วยวัสดุสีขาวคล้ายงาช้าง

“นี่แล้วเขี้ยวพวกเอ็งตาไม่ถึง”

บังเลาะพูดพลางชี้มือไปยังป็นอก้าที่วางเรียงอยู่

“อย่างเอ็งต้องใช้ของพวกนั้น”

“เอ...บัง ดูยังไปถึงบอกว่าป็นพกกะบอกนี่พิเศษนัก”

“พวกเอ็งไม่สังเกตหรือว่าด้ามของมันทำจากงาช้าง แล้วสลักอักขระภาษาเขมร” บังเลาะอธิบายอย่างผู้แตกฉานด้านนี้

“มันก็ไม่เกี่ยวกับมุสลิมอย่างเราไม่ใช่”

“ใช่ เราไม่เชื่อถือสิ่งเหล่านี้ แต่ลองสังเกตดีๆ จะมีภาษายาวีเล็กๆ สลักไว้ทั้งสี่มุมด้วยนะ”

“เขียนว่าไง?” คนนั่งใกล้ถามขึ้นอย่างสงสัย

“เขียนว่า ‘พบที่ไหนให้ทำลายเสีย’ นั่นแหละที่ข้าอยากเก็บมันไว้”

บังเลาะพูดติดตลกก่อนเก็บมันเข้าที่

บังเลาะเข้าไปร่วมกับขบวนการปาอยู่หลายเดือนจึงกลับมาเยี่ยมบ้านที่หนึ่ง ทุกครั้งป็นพกกะบอกนั้นไม่เคยห่างตัว และเมื่อเข้าบ้านเขาจะนำเก็บไว้บนหิ้งอย่างมิดชิด

วันหนึ่งขณะที่บังเลาะนอนพักผ่อนอยู่ใต้ถุนบ้าน ปล่อยเมียกับลูกชายวัย 10 ปี อยู่บนบ้าน สักครู่นางเมียส่งเสียงไยววายลงมาอย่างตื่นกลัว

“ว้าย...ช่วยด้วยพี่เลาะ มันจะฆ่าฉัน” นางเมียแผ่นลงจากบ้าน

บังเลาะสะดุ้งโหยง ละล้าละล้าถามเมีย

“แกเป็นอะไร”

“จริงนะ ฉันเห็นใครไม่รู้ออกมาจากห้องนอนแล้วจึงปีนมาที่ฉันอย่าง
จะฆ่าให้ตายทีเดียว” นางอธิบายเร็วปรือ

“ตายไปหรือเปล่า”

บังเลาะพึมพำคิ้วขมวดอย่างคิดหนักก่อนผลุนผลนขึ้นบ้าน เขาเดินตรวจ
ดูจนทั่วแล้วด่าเมีย

“แกนี่ไม่ได้เรื่อง ไม่มีอะไรสักหน่อย แหกปากตื่นตื่นไปได้”

เมียบังเลาะงุนงง นางทำท่าอีกอีกไม่กล้าพูดอะไรกับผัวอีก

“ก็เราเห็นจริง ๆ นี่นา จะตาผัดไปได้ยังงั้น” นางคิดไม่ตก หากจะ
ให้เชื่อเรื่องผีสางนั้นคงเป็นไปได้เพราะศาสนาไม่เคยสอนเรื่องตายแล้วไป
ไหน มีแต่บอกว่า ความตายเป็นการเสียสละอันยิ่งใหญ่เท่านั้น และบอกว่าผี
ไม่มีในโลก

หลังจากเวลาผ่านไปทุกคนลืมเรื่องนั้นเสียสนิท เพราะเมื่อไม่เชื่อถือเสีย
แล้วความหวาดระแวงต่างๆ จึงไม่มีตามไปด้วย

อากาศยามดึกเย็นยะเยือก ทั่วบริเวณแวดล้อมไปด้วยต้นยางพารายืน
แผ่กิ่งก้านที่ใบมะขามสบบ้าง สายลมสงบอย่างน่าประหลาดน้ำค้างหยดเปาะ
แปะตามใบยาง นานๆ เสียงบ้างจะร้องแกร๊กๆ จากต้นยางที่อยู่ห่างออกไป

ลูกเมียกลับไปนานแล้ว แต่บังเลาะนอนไม่หลับ จึงออกมานอนดูใบ
จากบนนอกชาน มองจันทร์เสี้ยวสลัวหม่นที่กำลังลับขอบฟ้าปล่อยความคิด
ล่องลอยไป...

แก็ก!

ในความเงียบสงัด เสียงเบาๆ นั้นกลับดังสนั่นจนบังเลาะหูผึ่งระมัดระวัง
ตัวขึ้นทันที...การทำงานอย่างเขาต้องเสี่ยงชีวิตอยู่ตลอดเวลาจะไว้วางใจสิ่งใดๆ

ไม่ได้เลย

“ไอ้เลาะ เอาปืนเข้าคืนมา” เสียงจากคนที่ยืนตะคุ่มตรงลานบ้านพูดขึ้นสำเนียงเยือกเย็น เอ๋ยซ้ำๆ แต่หนักแน่นจริงจัง

บังเลาะหนาวยะเยือกตัวเกร็ง เขาแปลกใจที่ถูกเรียกชื่อและทวงสิ่งที่ไม่เคยมีใครรู้ถึงที่มามาก่อน

“ไอ้เลาะ แกหักหลังข้า เอาปืนเข้ามา...”

เสียงนั้นพูดอีกและหยุดความสับสนในใจบังเลาะกลับเปลี่ยนเป็นความโกรธมาแทนที่ บังเลาะหันกลับเปลี่ยนเป็นความโกรธมาแทนที่ บังเลาะกลับเข้าห้องหวังเอาปืนมายิงสั่งสอนไอ้คนสามหาที่หน้าบ้านเสียให้หน้าใจ

แต่แล้วเขาต้องชะงัก เมื่อมีสิ่งหนึ่งมาจ่อที่หน้าผาก มันเย็นวาบเข้าไปถึงกระดูกสันหลัง บังเลาะอ้าปากค้าง รู้สึกกลัวตายเป็นครั้งแรกในชีวิต

“อย่านะ นั่นจะทำอะไร? นึกบ้าอะไรขึ้นมาถึงเอาปืนมาจ่อหัวข้าแบบนี้” บังเลาะพูดกับเมียที่ถือปืนกระบอกเงื่องจ๋องกลางแสงหน้าเขาอยู่

แล้วบังเลาะก็แทบช็อกเมื่อเสียงตอบออกมาจากปากเมียกลับเป็นเสียงของผู้ชาย และเสียงนั้นบังเลาะจำได้ดี แม้เวลาจะผ่านล่วงเลยมานานแล้วก็ตาม

“ไอ้เลาะ ได้เวลาของแกแล้ว”

“สหายจันทร์! แก...เป็นไปได้ยังงั้นนี่?!” บังเลาะอุทานตกใจหน้าซีดเผือด

“แกไม่เชื่อใช่ไหมล่ะ ว่ามันเกิดขึ้นได้” เสียงแตกพร่าออกมาจากปากเมียบังเลาะ เหยือกภาพทวมใบหน้าที่ทั้งที่อากาศยามนี้เย็นยะเยือก

“อย่า...สหายจันทร์ อย่าทำข้า...ข้ากลัวแล้ว” บังเลาะร้องขอชีวิตอย่างน่าเวทนา แต่ดูเหมือนว่าไร้ผล